

[Finansministeren.]

stor betydning, at virksomhederne opnår denne adgang til at berigtige afgiften i takt med udleveringen. Varenes afgiftsberigtigelse kommer herved til at foregå på samme måde, som for spiritusafgiftens vedkommende blev gennemført ved lov om afgift af spiritus af 29. marts 1969. Dette er en regnskabsmæssig fordel, og dette gælder i særlig grad for virksomheder, der går over til at anvende moderne edb-systemer.

Omlægningen vil samtidig betyde, at vinhandlerne kan rationalisere arbejdsgangen i virksomhederne, idet de kan lade aftapning, etikettering og banderolering foregå i en fortløbende arbejdsproces, uden at dette medfører, at de kommer til at stå „i forskud“ med afgiften på det banderolerede lager.

I forbindelse med omlægningen vil de virksomheder, der vælger at afgiftsberigtige vinen i takt med udleveringen, have krav på godtgørelse af afgiften af det banderolerede varelager. Det foreslås, at dette beløb godtgøres virksomhederne over en periode på 2 år. Det er skønnet, at godtgørelserne i hvert af disse 2 år vil beløbe sig til 4-5 mill. kr.

Det foreslås, at loven sættes i kraft den 1. juni 1971. Når man har valgt dette tidspunkt, hænger det sammen med, at den nye toldlov og de lovændringer, som denne giver anledning til i forbrugsafgiftslovene, er foreslået sat i kraft den 1. april 1971. Disse lovforslags ikrafttræden vil give anledning til et betydeligt arbejdspres i toldvæsenet, og man har derfor fundet det praktisk af hensyn både til toldvæsenet og til virksomhederne i vinbranchen at vælge et senere ikrafttrædelsestidspunkt for det lovforslag, som hermed fremsættes. Branchens organisationer, med hvem lovforslaget har været indgående drøftet, har erklæret sig indforstået hermed.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, anbefaler jeg det til folketingets velvillige behandling.

Endvidere skal jeg tillade mig at fremsætte forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser som følge af lov om udskrivning af skat til amtskommunen.

Formålet med lovforslaget er udelukkende at tilpasse visse bestemmelser i de gældende skattelove til bestemmelserne i

det forslag til lov om udskrivning af skat til amtskommunen, som indenrigsministeren har fremsat den 7. oktober 1970.

Det drejer sig om kildeskatteloven, udskrivningsloven, ligningsloven, sømandsskatteloven og kontrolloven. Stort set er der tale om rene konsekvensændringer, men der er dog et par forhold, som jeg gerne vil gøre nogle bemærkninger om.

Med de fremsatte ændringsforslag er der ikke taget endelig stilling til spørgsmålet om uændret videreførelse af de månedlige udbetalinger af kildeskate til kommunerne i januar kvartal 1972. Forholdet er jo her det, at bortfaldet af kommunernes bidrag til amtsfonden i dette kvartal sammen med sådanne uændrede udbetalinger af kildeskate fra staten vil indebære en forbedring af kommunernes likviditet på omkring 500 mill. kr.

Det er af kommunernes landsforening blevet fremført over for regeringen, at dette likviditetstilskud er taget i betragtning ved udarbejdelsen af de kommunale budgetter for 1971-72.

Regeringen har derfor fundet det rigtigst at lade de videre overvejelser af dette spørgsmål bero på en konkret vurdering af, i hvilket omfang dette forhold er taget i betragtning ved udarbejdelsen af de kommunale likviditetsoverslag. Det må også indgå i overvejelserne, at det beløb, der efter det nu foreliggende skal overføres til kommunerne i november 1971 som følge af slutopgøret af kildeskatten vedrørende 1970, ventes at udgøre godt 1.650 mill. kr. eller væsentlig mere end tidligere antaget.

Efter forslaget skal den nye amtskommunale indkomstskat tages i betragtning ved afgørelsen af, om skatterne overstiger de overgrænser, der er fastsat i de to af udskrivningslovens skatteloftsbestemmelser, der omfatter kommunal indkomstskat. I praksis vil det navnlig være udskrivningen til kommunerne og amtskommunerne, der bevirker, at bestemmelsen om en overgrænse for marginals-katten på $66\frac{2}{3}$ pct. i visse tilfælde kommer til anvendelse. Regeringen er opmærksom på, at denne bestemmelse ikke giver en helt tilfredsstillende løsning af problemet med de store forskelle i den kommunale indkomstbeskatning, og man vil arbejde videre med spørgsmålet om omlægningen af byrdefordelingen med hen-

[Finansministeren.]

blik på at opnå en bedre udligning end den allerede gennemførte. I det omfang, det på denne måde lykkes at udjævne de kommunale udskrivningsprocenter, vil 66²/₃ pct.-reglen miste sin praktiske betydning.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til folketingets hurtige og villige behandling.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af den internationale konvention om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder og den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder med tilhørende valgfri protokol. Konventionerne og protokollen blev vedtaget på De forenede Nationers 21. generalforsamling den 16. december 1966 og underskrevet af Danmark den 20. marts 1968.

Bestræbelserne for at definere og udvikle de fundamentale friheds- og menneskerettigheder har rødder langt tilbage i ethvert samfund, der bygger på en humanistisk tradition. Beskyttelsen af menneskerettighederne er tidligere blevet anset for en rent national opgave, der i nyere tid som regel er blevet varetaget ved, at der i de enkelte landes forfatning er optaget et katalog af friheds- og menneskerettigheder, således som det bl. a. er tilfældet i den danske grundlov. Først på et ret sent tidspunkt er menneskerettighederne og beskyttelsen heraf blevet taget op som en opgave i forholdet mellem staterne. Med vedtagelsen af De forenede Nationers pagt for 25 år siden blev spørgsmålet for første gang gjort til et universelt anliggende, hvis løsning påhviler verdensorganisationen i samarbejde med medlemsstaterne. En sådan generel målsætning fandtes ikke i folkeforbundspagten.

De foreliggende konventioner, til hvis ratifikation folketingets samtykke nu søges indhentet, har som udgangspunkt haft FN's verdenserklæring om menneskerettigheder, der blev vedtaget i december 1948. Opgaven har været at omskabe verdenserklæringen, der ikke er noget retligt bindende dokument, til en eller flere retligt bindende konventioner. Dette arbejde afsluttedes efter 18 års forløb med vedtagelsen den 16. december 1966 af de foreliggende konventioner

med en tilhørende valgfri protokol. Året før havde generalforsamlingen vedtaget konventionen om afskaffelse af alle former for racediskrimination.

Disse 3 konventioner må siges tilsammen at betegne en milepæl i udviklingen henimod at skabe en effektiv international beskyttelse af menneskerettighederne, fordi konventionerne indeholder bestemmelser om kontrol med rettighedernes opfyldelse. Da håndhævelsesfunktionen er en afgørende faktor for den effektive gennemførelse af menneskerettighederne, betyder vedtagelsen af disse kontrolbestemmelser et betydeligt skridt henimod en universel overstatslig beskyttelse af menneskerettighederne.

Ud over et vist rapporteringssystem er der således ved konventionen om borgerlige og politiske rettigheder og ved konventionen om bekæmpelse af racediskrimination åbnet mulighed for indførelse af såvel en klageadgang mellem staterne indbyrdes som en individuel klageadgang.

Om enkelthederne i disse klageprocedurer skal jeg tillade mig at henvise til bemærkningerne til nærværende forslag samt til justitsministerens forelæggelse af de lovforslag, der tilsigter at muliggøre en dansk ratifikation af konventionen om bekæmpelse af racediskrimination.

Det er velkendt, at der med vedtagelsen af Den europæiske Menneskerettighedskonvention i 1950 allerede er skabt en international kontrol med menneskerettighederne inden for Europarådets rammer. Der er oprettet en kommission, hvortil både stater og enkeltpersoner kan indbringe klager over konventionsbrud, og en domstol, hvis afgørelse er endelig og bindende for staterne. Fællesskabet i retsopfattelsen og den fælles arv af politiske traditioner er forklaringen på, at dette pionerarbejde kunne gennemføres blandt de europæiske lande. Når det har taget så mange år inden for FN at nå til enighed om vedtagelsen af de foreliggende menneskerettighedskonventioner, skyldes det naturligvis de store politiske, ideologiske og kulturelle forskelle, som består mellem landene inden for FN's medlemskreds. Resultatet må nødvendigvis på flere punkter bære præg af et kompromis, men behøver ikke af den grund at være underlødigt. En stor del af værdien af det internationale samarbejde på et område som det forelig-